

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28Co/33/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2221204210
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2221204210.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a členov senátu Mgr. Lucie Mizerovej a JUDr. Petra Dumana, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. D. E. XX, F., zastúpenej advokátom: Mgr. Peter Voloch, so sídlom Hollého 745/34, Senica, proti žalovanému: A. G., nar. X.X.XXXX, bytom H. I. I. XXX/XX, J. K. L., zastúpenému splnomocnencom: HAÁR & Partners, s. r. o., so sídlom Hlavná 5931/80, Dunajská Streda, IČO: 50 950 690, o zaplatenie 28.242,41 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 29. marca 2023 č. k. 7C/62/2021-181, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
2. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 451 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 150 ods. 1, 2, § 151 ods. 1, 2, § 185 ods. 2, § 186 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).
3. Vecne dôvodil, že žalobou zo 7.12.2021 sa žalobkyňa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného k zaplateniu 28.242,41 eura titulom bezdôvodného obohatenia s úrokom z omeškania a k náhrade trov konania. Nárok odôvodnila tým, že žalovaný mal založený účet v M. N., O., č. F....XXX...XXX (ďalej č. ú. -XXX), na ktorý v období od apríla 2014 do apríla 2021 vrátane, zamestnávateľ žalobkyne vyplácal jej mzdu, čím sa žalovaný stal vlastníkom týchto finančných prostriedkov. Predmetné finančné prostriedky z miezd žalobkyne tak predstavujú bezdôvodné obohatenie žalovaného podľa § 451 ods. 2 OZ, pretože išlo o majetkový prospech žalovaného bez právneho dôvodu, keďže neexistoval žiadny právny dôvod, aby žalovaný mzdu žalobkyne nadobudol. Vrátenie mzdy si však v súlade so svojím dispozičným právom uplatňuje za obdobie od októbra 2019 do apríla 2021 v sume spolu 28.242,41 eura. Nárok na úrok z omeškania odôvodnila poukazom na § 517 ods. 2 OZ s tým, že si ho uplatňuje od 10.11.2021 - k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju ako nedôvodnú zamietnuť. Tvrdil, že mzda žalobkyne bola poukazovaná na bankový účet žalovaného na výslovnú žiadosť žalobkyne zamestnávateľovi, a teda žalobkyňa mala od počiatku vedomosť o tom, na aký účet bude jej mzda poukazovaná. V rozhodnom čase, ktorého sa údajne bezdôvodné obohatenie týka, žili strany sporu v spoločnej domácnosti a vychovávali svoju maloletú dcéru, na hospodárenie používali práve dotknutý účet, vedený síce na meno žalovaného, neobmedzený prístup k nemu však mala žalobkyňa v statuse samostatného disponenta. Disponovala tiež platobnou kartou

viazanou na predmetný bankový účet, účet bol používaný na krytie bežných životných potrieb oboch strán aj ich spoločného dieťaťa. Na strane žalovaného nedošlo k naplneniu žiadneho z hmotnoprávných predpokladov bezdôvodného obohatenia, mzdové príjmy žalobkyne sa nikdy nedostali mimo sféry jej dispozície, v rozhodnom čase bola žalobkyňa oprávnená s týmito neobmedzene nakladať.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že zamestnávateľ žalobkyne prevádzal jej mzdu za obdobie od 1.1.2014 do 30.4.2021 na účet č. -XXX (vždy mesiac pozadu) za október 2019 sumu 1.432,52 eura, za november 2019 sumu 2.158,88 eura, za december 2019 sumu 1.455,16 eura, za január 2020 sumu 1.235,02 eura, za február 2020 sumu 1.251,91 eura, za marec 2020 sumu 1.260 eura, za apríl 2020 sumu 1.305,20 eura, za máj 2020 sumu 2.201,54 eura, za jún 2020 sumu 1.138,22 eura, za júl 2020 sumu 1.346,18 eura, za august 2020 sumu 1.241,64 eura, za september 2020 sumu 1.703,57 eura, za október 2020 sumu 1.178,15 eura, za november 2020 sumu 1.891,39 eura, za december 2020 sumu 1.369,33 eura, za január 2021 sumu 1.257,54 eura, za február 2021 sumu 1.233,74 eura, za marec 2021 sumu 1.463,01 eura a za apríl 2021 sumu 2.119,41 eura (spolu 28.242,41 eur). Z potvrdenia M. N., O. zo dňa 25.2.2022 vyplynulo, že žalobkyňa s účtom č. -XXX vedeného na meno žalovaného mala dispozíciu s úrovnňou právomoci S - samostatne v období od 27.12.2005 do 29.4.2021. Žalovaný založil spolu s ďalšou osobou v decembri 2004 obchodnú spoločnosť P., F., od novembra 2017 je jediným spoločníkom a jediným jej konateľom, spoločnosť je od decembra 2021 v likvidácii. Žalovaný založil v júni 2014 obchodnú spoločnosť G. G., F., od počiatku je jej jediným spoločníkom a jediným jej konateľom, spoločnosť je tiež od decembra 2021 v likvidácii.

5. Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že so žalovaným žili spolu 22 rokov, mzda od jej zamestnávateľa bola posielaná na účet, ktorý sama zamestnávateľovi určila. Pri zriadení účtu v banke nebola prítomná, mala však za to, že ide o spoločný účet a spoločné prostriedky, ako to bolo prezentované žalovaným. Bankovú kartu k účtu k dispozícii nemala, vždy platila v hotovosti, ktorá sa nachádzala v domácnosti a ktorú zrejme z účtu vyberal žalovaný. Počas pandémie z účtu peniaze nemuseli vyberať, žili z hotovosti nazbieranej v domácnosti z času pred pandemiou a pred žalovaným obdobím, avšak aj táto hotovosť bola zrejme z dotknutého účtu. Žalobkyňa sa o finančnú situáciu nikdy nestarala. Náklady na bývanie podľa nej predstavovali na elektrinu a plyn 100 eur mesačne, na živobytie predpokladá výdavky v sume asi 300 eur mesačne. Počas spolužitia nadobudli kúpou spoločne so žalovaným rodinný dom, v ktorom bývali, prostriedky na to získali z pôžičiek, na začiatku vo výške 100.000,- Sk a následne refinancovali úverom vo výške 100.000 eur, z ktorého úveru zabezpečoval žalovaný aj svoje podnikanie. Výšku splátok neriešila, úvery boli splatené v roku 2018. Poukazovala na to, že na cestovanie do práce a do školy mala poskytnutý poukaz na pohonné hmoty od zamestnávateľa v sume 240 eur na rok. Vo zvyšku tankovali pohonné hmoty zo svojich prostriedkov, avšak v žalovanom období bola polroka na home office práci, vtedy výdavky na pohonných hmotách nemala. Tankovanie zabezpečoval žalovaný. Počas žalovaného obdobia výdavky na ich dieťa mali do školy a strave. Po ukončení spolužitia v žiadala od žalovaného svoje peniaze z jeho účtu, žalovaný reagoval tým, že on je majiteľ účtu a peniaze sú jeho. V súčasnosti výdavky na živobytie odhaduje na 300 eur mesačne, na bývanie výdavky nemá, žije u priateľa.

6. Žalovaný vypovedal, že so žalobkyňou žili spolu asi 25 rokov, spočiatku u jeho rodičov, neskôr dostali od obce pozemok a postavili dom. Žalobkyňa nemala záujem o vlastný účet, k jeho účtu mala prístup, bola k nemu vystavená jedna platobná karta a keď potrebovala, platila aj kartou. Neskôr počas spolužitia mal aj podnikateľský účet. Z dotknutého účtu sa platili výdavky na bývanie trvalými príkazmi, výdavky na bežný chod domácnosti, tankovanie, telefón, internet, daň z nehnuteľnosti, opravy aj dovolenky. V rozhodnom čase boli ešte aj na spoločnej dovolenke v lete v Tatrách. Od roku 2017 sa venoval len podnikaniu, prevádzkoval herňu a krčmu, z čoho boli dobré príjmy a ukladal ich na dotknutý účet, do marca 2020 v sumách 4 až 10 tisíc eur mesačne. Na začiatku pandémie mal prevádzku dva mesiace zatvorenú, otvoril ju v máji alebo v júni a prevádzkoval až do decembra 2020, vtedy mal príjem približne v rovnakom rozsahu ako žalobkyňa. Obchodný podiel druhého spoločníka v obchodnej spoločnosti odkúpil za 100.000 eur, peniaze získal z úveru, ktorý bol splatený v roku 2018, v tom čase mal dobré príjmy. Peňažnú hotovosť domácnosti držal kvôli podnikaniu, v sume 15 až 20 tisíc eur. Túto hotovosť v prípade potreby používal aj na výdavky na domácnosť. V čase rozchodu so žalobkyňou bolo na účte asi 80.000 eur, žalobkyňa od neho žiadala polovicu. Posledná mzda, čo prišla na jeho účet od zamestnávateľa žalobkyne bola cez 2.000 eur a tú jej odovzdal do rúk, ale žalobkyňa mu ich vrátila späť.

7. Súd prvej inštancie uviedol, že z výpisu z dotknutého účtu žalovaného č. -Q. XXX predloženého za obdobie od novembra 2019 do mája 2021 vrátane (s počiatočným stavom 21.089,31 eura a konečným

stavom 5.301,16 eura) vyplynulo, že v každom mesiaci bola na tento účet prevedená mzda žalobkyne od jej zamestnávateľa v sumách ako vyplývajú z výplatných lístkov. Ďalej z výpisu z účtu vyplýva, že napríklad v novembri boli z tohto účtu vykonané platby na elektrinu, plyn a telefón v súhrne vo výške 184,66 eura, na účet vedený v M. N. s koncovým trojčíslím - XXX na meno žalovaného bola prevedená suma 19.000 eur a tiež boli v 6 prípadoch vykonané z účtu nákupy a výbery hotovosti v Maďarsku v súhrne vo výške 394,85 eura. V mesiaci december predstavovali platby za elektrinu, SIPO, telefón spolu 286,96 eura, platby a výbery v Maďarsku spolu 1.087,52 eura (z toho v R. 527,29 eura). V januári 2020 boli vykonané z účtu platby na elektrinu, SIPO a telefón v sume spolu 287,06 eura, vykonané platby a výbery v Maďarsku celkom 391,33 eura, ďalej žalovaný vložil na účet hotovosť 8.000 eur a previedol sumu 9.000 eur na iný svoj účet. V mesiaci marec 2021 platby na elektrinu, SIPO a telefón predstavovali celkom 353,49 eura a nákupy platobnou kartou (Kaufland, Metro S., Billa, I., ORD N.,...) celkom 348,96 eura. V apríli 2021 úhrady za elektrinu, SIPO, telefón, plyn, boli vykonané spolu vo výške 552,26 eura, nákupy platobnou kartou spolu 482,65 eura, jedenkrát výber hotovosti 1.000 eur, vklad žalovaného 31.000 eur a prevod na iný účet 30.000 eur, ďalej z účtu bolo troma prevodmi prevedených na účet dieťaťa strán spolu 250 eur. V máji 2021 predstavovali platby za elektrinu, SIPO, telefón a plyn spolu 553,47 eura (od ZSE vrátených spolu 606,55 eura), nákupy platobnou kartou boli vykonané v sume 430,33 eura, na účet dieťaťa prešlo 64 eur, na dotknutý účet prišlo v troch platbách spolu 23.500 eur a prevedených bolo 20.000 eur. Žalovaný vložil na účet -XXX v priebehu celého obdobia 76.500 eur, z neho na iné účty previedol 103.000 eur. Žalobkyňa predložila k výpisom vlastnú špecifikáciu o prevodoch a vkladoch žalovaného, výdavkoch na domácnosť a stravu, avšak ňou z výpisu prevzaté údaje o vkladoch a prevodoch žalovaného súd prvej inštancie vyhodnotil ako úplné a rovnako to skonštatoval aj pri špecifikácii výdavkov /nezahŕňa napr. telefóny/ a nevysvetlila, ako určila, ktoré platby išli na stravu. Žalobkyňa poukázala na to, že žila z hotovosti, ktorá sa nachádzala v domácnosti, mesačne však nevyužila objem svojej mzdy, pričom v domácnosti sa počas dňa od siedmej hodiny ráno až do siedmej hodiny večer s dcérou v podstate nezdržovali. Nikdy nemala prístup k účtu, nemala bankomatovú kartu, všetky výbery uskutočňoval žalovaný.

8. Žalovaný k výpisom a špecifikácii uviedol, že žalobkyňa zo spoločnej domácnosti odišla v júli 2021. Počas covidového obdobia žili prevažne len z hotovosti uloženej doma na podnikanie, z toho míňali výdavky na chod domácnosti, stravu, poistenia, tankovanie a ďalšie bežné výdavky. V čase pred covidom mali na dcéru výdavky odhadom aj 1.000 eur mesačne, najmä na cestovnom a taxíkoch, keď trénovala ešte v Maďarsku, kam ju denne dovážal na tréningy. Od marca 2020 však dcéra do Maďarska nechodila, začala navštevovať školu v N. a trénovala v J.. Do školy a na tréningy ju vozievala žalobkyňa. Z podnikania mal v hotovosti doma peniaze v sume 15 až 20 tisíc eur. Špecifikáciu predloženú žalobkyňou označil za neprehľadnú, výdavky na domácnosť a živobytie v rozhodnom období predstavovali podľa výpisu minimálne 20.000 eur. Prostriedky, ktoré prevádzal z dotknutého účtu, vkladal na sporiaci účet vytvorený popri bežnom účte, boli z podnikania. Na aký účet previedol sumu 30.000 eur v apríli 2021 uviesť nevedel. Mal za to, že nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, pričom žalobkyňa sama uviedla, že od žalovaného obdržala finančné prostriedky zodpovedajúce jej príjmu, z ktorých následne žila, ostatné výdavky boli hradené zo spoločného bankového účtu. Žalobkyňa mala neobmedzený prístup k účtu a mala k dispozícii platobnú kartu. Pokiaľ sa na výpise z účtu ako platiteľ platobnou kartou zobrazuje meno žalovaného, je to dané tým, že účet je vedený na jeho meno a jeho meno figuruje aj na platobnej karte. Špecifikácia predložená žalobkyňou sa nezodpovedá so skutočnými údajmi vyplývajúcimi z účtu.

9. Súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade si žalobkyňa uplatnila nárok voči žalovanému z titulu bezdôvodného obohatenia, keď žalovaný si mal neoprávnene ponechať vo svojej výlučnej dispozícii sumu 28.242,41 eura, patriacu do výlučného vlastníctva žalobkyne. Tvrdenia žalobkyne však neboli jednoznačne preukázané. Bolo nesporné, že do mája 2021 na účet žalovaného bola prevádzaná (na žiadosť žalobkyne) jej mzda, takisto nebolo sporné, že strany viedli spoločnú domácnosť, a teda spoločne hospodárili. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že s dotknutým účtom č. -XXX nedisponovala, len s hotovosťou nachádzajúcou sa v spoločnej domácnosti, mala vedieť, že s výdavkami na hotovosti sa podieľa na nákladoch domácnosti a rodiny zo svojho príjmu (iná dohoda medzi stranami preukázaná, ani tvrdená nebola), pričom sama potvrdila, že nijakým spôsobom sa počas spoluzitia nezaujímal o finančnú situáciu rodiny, nepoznala sumy na výdavkoch za bývanie, na živobytie. Z predloženého výpisu z účtu nevyplývalo, že by prostriedky vložené na účte žalovaný spotrebovával výlučne pre seba a nad rámec bežných výdavkov, hoci potvrdil, že účet využíval aj na ukladanie prostriedkov z podnikania (avšak v nepreukázanej výške). Dôkazy navrhnuté žalobkyňou o tom, kto vkladal peniaze na dotknutý

účet, zadával príkazy, pracoval s internetbankingom k účtu, súd prvej inštancie nevykonával, pretože by sa nimi nepreukázala hodnoverne a jednoznačne suma čerpaná výlučne pre potreby žalovaného a nad rámec bežných výdavkov, takisto by ostalo nepreukázané, ktorá zo strán používala platobnú kartu, hoci aj vydanú na meno žalovaného, na hotovostné výbery a platby za nákup a čo sa nimi nakupovalo. Bez významu sa súdu prvej inštancie javil tiež návrh žalobkyne na vypočutie svedkyne o tom, že žalobkyňa ostala po opustení spoločnej domácnosti bez prostriedkov, ktorá skutočnosť by nepreukázala skutočnosti o tvrdenom bezdôvodnom obohatení žalovaného. Žalobkyňa v spore nepreukázala hodnoverne, z akých prostriedkov v rozhodnom období financovala svoje potreby a svoj podiel na nákladoch na domácnosť a spoločné dieťa, z ktorého dôvodu nebolo možné podľa súdu prvej inštancie dospieť k záveru, či a v akom rozsahu si ponechal žalovaný pre seba peniaze žalobkyne pochádzajúce z jej mzdy, a teda uzavrieť, či vôbec došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu.

10. V časti o trovách konania súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 CSP a vecne plným procesným úspechom žalovaného.

11. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie; alternatívne navrhla jeho zmenu tak, že odvolací súd zaviazá žalovaného zaplatiť žalobkyni v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku sumu 28.242,41 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 28.242,41 eura od 10.11.2021 do dňa zaplataenia a prizná žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ CSP. Žalobkyni nebolo zrejmé ako súd prvej inštancie prišiel ku skutkovému záveru, že z predloženého výpisu z účtu nevyplývalo, že by prostriedky vložené na účte žalovaný spotrebovával výlučne pre seba. Z výpisu z účtu vyplýva jeho počiatočný stav v sume 21.089,13 eura, pričom žalobkyňa na tento účet poukázala sumu 28.808,01 eura (tu je zahrnutý aj príjem zo Sociálnej poisťovne pre práceneschopnosť). Žalovaný pritom poukázal v hotovosti cez bankomat na tento účet platby v celkovej sume 23.500 eur a okrem toho žalovaný poukázal na predmetný účet zo svojho účtu IBAN: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX platby v celkovej sume 53.000 eur. Súčasne však žalovaný uskutočnil z tohto účtu prevody na iný svoj účet IBAN: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v celkovej sume 53.000 eur. Na ďalší účet IBAN: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, o ktorom žalobkyňa nevie komu patrí, previedol žalovaný platby v celkovej výške 50.000 eur, pričom tieto prevody spravil po tom, ako dňa 29.4.2021 odobral žalobkyni dispozičné právo k predmetnému účtu. Spolu tak žalovaný poukázal na svoj súkromný účet IBAN: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a na ďalší účet IBAN: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, sumu 103.000 eur. Žalovaný však sám vložil na tento účet sumu 23.500 eur v hotovosti a prevodom zo svojho účtu účet IBAN: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX tam previedol sumu 53.000 eur, spolu tak žalovaný na tento účet poukázal sumu 76.500 eur. Žalovaný tak použil z prostriedkov na tomto účte o sumu 26.500 eur viac ako do tohto účtu prispel. Túto sumu navyše 26.500 eur pritom žalovaný ukryl na neznámom účte IBAN: F. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, ku ktorému žalovaný na súde odmietol poskytnúť informáciu, o aký účet ide. Je tak nepochopiteľné, ako mohol prísť súd prvej inštancie ku skutkovému zisteniu, že z predloženého výpisu z účtu nevyplývalo, že by prostriedky vložené na účte žalovaný spotrebovával výlučne pre seba, keď z tohto účtu vybral o sumu 26.500 eur viac ako tam vložil a túto sumu si navyše schoval na neznámom účte. Súd prvej inštancie tak na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

12. Súd prvej inštancie tiež nesprávne vyložil povinnosť dôkazného bremena v neprospech žalobkyne, keď uviedol, že žalobkyňa v spore nepreukázala hodnoverne, z akých prostriedkov v rozhodnom období financovala svoje potreby a svoj podiel na nákladoch na domácnosť a spoločné dieťa, keď pritom žalobkyňa jasne preukázala, že na účet žalovaného poukázala svoje mzdy za žalované obdobie a následne tak bolo dôkazné bremeno na žalovanom, aby preukázal, že prostriedky poskytnuté od žalobkyne tejto vrátil, resp. poskytol na financovanie jej potrieb, čo však žalovaný neurobil. Namiesto toho súd prvej inštancie uložil na žalobkyňu ďalšie dôkazné bremeno, aby ona preukazovala, z akých prostriedkov financovala svoje potreby. Žalobkyňa pritom na súde uviedla, že jej potreby boli v rozhodnom období nízke, pritom časť jej potrieb uspokojoval jej zamestnávateľ F., O. formou zamestnaneckých benefitov (obedy v práci, služobný telefón a palivová karta), pokiaľ tak sú vo výpisoch z účtu položky na účet za telefón a tankovanie, tak tieto položky boli vynaložené na uspokojovanie potrieb žalovaného. Okrem toho žili obaja z prostriedkov v hotovosti, ktoré boli v ich domácnosti naakumulované z prostriedkov vybraných z predmetného účtu pred žalovaným obdobím, teda opäť z prostriedkov žalobkyne. Žalobkyňa poukazovala svoje výplaty na účet žalovaného už od 1.4.2014,

žalovaný sa tak na úkor žalobkyne obohatil o podstatne vyššiu sumu ako bola uplatnená žalobou. Toto tvrdenie žalovaný žiadnym spôsobom nevyvrátil. Aj v tomto ohľade tak súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdil, kto má uniesť dôkazné bremeno, rozhodnutie súdu prvej inštancie preto vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Z výpisov z účtu taktiež vyplynulo, že z neho boli hradené aj výdavky na bývanie (SIPO inkaso, platby pre ZSE Energia, a.s.,...) v sume 3.381,13 eura, platby kartou, ktorú mal k dispozícii iba žalovaný, v sume 1.973,16 eura a ostatné výbery kartou 3.947,13 eura. Pri výdavkoch na bývanie v sume 3.381,13 eura by sa malo prihliadať na to, že išlo o výdavky na bývanie pre oboch, žalobkyňu aj žalovaného, prinajmenšom polovica z toho v sume 1.690,55 eura bola uhradená za bývanie žalovaného. Žalobkyni nebolo zrejmé, prečo bola žaloba zamietnutá aj v tejto časti. Rovnako tak pri výberoch kartou v sume 3.947,13 eura išlo vo veľkej väčšine o výbery z bankomatov v zahraničí v Maďarsku, kam však chodil najmä žalovaný, čo na súde aj priznal (dôvodom bolo, že tam vozil dcéru) a opäť tak išlo o výbery z účtu žalovaným pre jeho potreby. Aj pri platbách kartou v sume 1.973,16 eura išlo mnohokrát o platby v Maďarsku, ktoré uskutočnil iba žalovaný pre svoje vlastné potreby. Okrem toho z účtu bolo poukazované inkaso na úhradu telekomunikačných služieb pre Slovak Telekom, a.s., pričom tu išlo o účty za telefón a internet žalovaného v jeho prevádzke - budove cukrárne a kolkárne súp.č. XX, zapísanú na LV č. XXXX pre k.ú. J. K. L., pretože žalobkyňa mala služobný telefón. Z účtu boli tiež každý mesiac odosielané platby označené ako „S. F.“, ktoré zrejme súviseli s podnikaním žalovaného. Okrem toho, dlhé časové obdobia bola prevádzka žalovaného (cukráreň a kolkáreň) uzatvorená z dôvodu karanténnych opatrení, žalovaný bol celý tento čas doma bez akéhokoľvek príjmu, všetky jeho potreby boli uspokojované z príjmu žalobkyne. Žalobkyni preto nebolo zrejmé, prečo bol zamietnutý nárok žalobkyne na vrátenie aj týchto súm, ktoré žalovaný použil pre svoje vlastné potreby, resp. pre potreby svojho podnikania. Súd prvej inštancie zrejme prišiel k právnomu záveru, že žalobkyňa má akúsi právnu povinnosť zo svojich prostriedkov vyživovať žalovaného a tento nemá povinnosť takto poskytnuté prostriedky žalobkyni vrátiť. Žalobkyňa a žalovaný však neboli manželia, ich príjmy tak nespádajú do bezpodielového vlastníctva manželov a ani nemali navzájom voči sebe žiadnu vyživovaciu povinnosť. Peniaze zo svojho podnikania pritom žalovaný použil na vlastnú potrebu a vkladal ich späť do podnikania, keď počas trvania ich vzťahu kúpil nehnuteľnosť – budovu cukrárne a kolkárne súp.č. XX, zapísanú na LV č. XXXX pre k.ú. J. K. L. - na základe kúpnej zmluvy, vklad ktorej bol povolený dňa 5.2.2021 pod V-273/2021. Okrem toho žalovaný počas trvania vzťahu so žalobkyňou a v období, keď mu posielala všetky svoje výplaty na jeho účet, uskutočnil na predmetnej nehnuteľnosti finančne nákladnú výmenu eternitovej strechy, a to aj z prostriedkov žalobkyne. Rovnako tak počas trvania ich vzťahu vyplatil žalovaný svojho spoločníka v spoločnosti P., F., IČO: XX XXX XXX, keď kúpil jeho obchodný podiel za sumu 100.000 eur. Na tento majetok však nemá žalobkyňa žiaden nárok bez ohľadu na existenciu druhovského de facto manželského pomeru, pretože neboli manželia a túto nehnuteľnosť a obchodný podiel nadobudol žalovaný do svojho výlučného vlastníctva, bez ohľadu na to, že na ich kúpu boli použité aj prostriedky z miezd žalobkyne, naakumulované na účte žalovaného. Pokiaľ súd prvej inštancie prišiel k právnomu záveru, že žalovaný nemá povinnosť vrátiť žalobkyni prostriedky, ktoré použil výlučne pre svoju vlastnú potrebu, tak rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť v mesiaci jún 2021, pričom dispozičné právo k účtu, ktoré žalobkyňa aj tak nikdy nevyužila, jej bolo odobraté 29.4.2021, čím jej žalovaný znemožnil čo i len teoretickú možnosť výberu peňazí. V tom čase bolo na účte 97.000 eur, ktoré si žalovaný previedol na svoj sporiaci účet a následne už nemali žiadne spoločné výdavky. Posledná výplata žalobkyne v sume 2.119,41 eura za mesiac apríl 2021 bola pripísaná na účet žalovaného dňa 11.5.2021, a pokiaľ žalobkyňa už v mesiaci jún 2021 nebola v spoločnej domácnosti, tak počas jej zotrvania v spoločnej domácnosti nemohla spotrebovať celú túto svoju výplatu, ktorú si tak celú ponechal žalovaný. Po ukončení vzťahu so žalovaným sa žalobkyňa ocitla úplne bez prostriedkov, keďže všetka jej mzda, vrátane jej mzdy za mesiac apríl 2021 vyplatenej na účet žalobcu dňa 11.5.2021, zostala na účte žalovaného. Žalovaný jej z týchto prostriedkov nič neposkytol a vyhrážal sa jej, že na nasporené peniaze nemá nárok, pretože on je majiteľom účtu. Z tohto dôvodu tak bola žalobkyňa nútená v tomto období požičať si prostriedky od svojej známej G. I., ktorú žalobkyňa žiadala v tomto konaní vypočúť na dosvedčenie týchto okolností. Súd prvej inštancie pritom odmietol tento návrh žalobkyne na vypočutie svedkyne o tom, že žalobkyňa ostala po opustení spoločnej domácnosti bez prostriedkov, čo odôvodnil tým, že táto skutočnosť by nepreukázala skutočnosti o tvrdenom bezdôvodnom obohatení žalovaného. Takéto odôvodnenie však neobstojí, pretože ak bola mzda žalobkyne vyplatená na účet žalovaného a žalobkyňa

po opustení spoločnej domácnosti nemala vôbec žiadne prostriedky a musela si požičiavať, tak tieto prostriedky niekde museli byť, a pokiaľ ich nemala žalobkyňa, tak ich mal žalovaný, a teda žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. Súd prvej inštancie teda nevykonal navrhnuté dôkazy (výsluch uvedenej svedkyne), potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

15. Žalobkyňa mala výhrady aj k spôsobu vedenia procesu zo strany súdu prvej inštancie, keď konajúca sudkyňa neuviedla svoje predbežné právne posúdenie veci podľa § 181 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho tak žalobkyni nebolo jasné na čom je a k čomu konkrétne sa má vyjadriť a akým smerom zamerať dokazovanie. Na prvom pojednávaní sudkyňa vyjadrila názor, že k použitiu platobnej karty sa nemá žalobkyňa vyjadrovať z titulu, že jej majiteľom bol žalovaný a po poskytnutí výpisov z účtu sa mala žalobkyňa vyjadriť ku každej položke, ktorá súvisí s jej výdavkami a výdavkami na chod domácnosti, čo aj žalobkyňa urobila. Celý čas pritom konajúca sudkyňa postupovala tak, že to vyzeralo, že sa snaží určiť, akú časť z poskytnutých prostriedkov mohla použiť žalobkyňa pre svoju potrebu, nakoniec však nič z toho vôbec nezvažovala a veľmi prekvapujúco žalobu v celom rozsahu zamietla. Týmto nesprávnym procesným postupom súd prvej inštancie znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa žalobkyne tiež napadnutý rozsudok neobsahuje dostatočné odôvodnenie, je svojvoľný, arbitrárny a v dôsledku toho nepreskúmateľný.

16. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Zastával názor, že žalobkyňou v rámci odvolania predložené rozsiahle matematické výpočty odvolací súd nemôže použiť pre rozpor s ust. § 366 CSP, pretože tieto skutočnosti boli žalobkyni známe už v čase dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie, avšak ich ako prostriedok procesného útoku žalobkyňa pre svoju pasivitu nevyužila, ktorá skutočnosť však nemôže byť konvalidovaná v odvolacom konaní. Žalobkyňa počas konania pred súdom prvej inštancie po oboznámení sa s obsahom výpisu z bankového účtu používaného stranami sporu počas vzájomného spoluzitia, predložila súdu prvej inštancie výlučne zmätočnú tabuľku s označením „Zhrnutie – výpis z účtu na obdobie 2 roky“, ku ktorej zo strany žalobkyne pre jej pasivitu nebol poskytnutý žiaden bližší výklad, resp. nebolo ozrejmené, aké skutočnosti mieni vykonaným dôkazom preukázať. Pasivitu žalobkyne, ktorej bol zo strany súdu prvej inštancie poskytnutý dostatočný časový priestor na oboznámenie sa s obsahom výpisu z bankového účtu používaného stranami sporu počas vzájomného spoluzitia, nie je možné podľa žalovaného odstrániť v odvolacom konaní a taktiež nemožno očakávať, aby súd prvej inštancie suploval procesnú aktivitu žalobkyne vykonávaním výpočtov pohybov na bankovom účte bez toho, aby mal zo strany žalobkyne informácie o tom, aké skutočnosti mieni zadováženým výpisom z účtu preukazovať.

17. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu žalobkyne, ktorý vzhliada v povinnosti žalovaného uniesť dôkazné bremeno čo do preukázania vrátenia finančných prostriedkov pripísaných na bankový účet používaný stranami sporu počas vzájomného spoluzitia žalobkyni, žalovaný mal za to, že uvedenú skutočnosť nie je potrebné zo strany žalovaného preukazovať, pretože sama žalobkyňa počas svojho prednesu uskutočneného na pojednávaní konanom dňa 6.3.2023 uviedla, že žila z hotovosti, ktorú žalovaný vybral z bankového účtu a následne odovzdal žalobkyni. Žalovanému nebolo zrejmé, aké skutočnosti by mal ešte nad rámec dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie preukazovať, keď sama žalobkyňa uviedla, že finančné prostriedky pripísané na bankový účet ako jej mzda, jej boli zo strany žalovaného v hotovosti odovzdané, a to za účelom ich použitia pre vlastné potreby.

18. Žalovaný mal za to, že vo vzťahu k vzniku údajného bezdôvodného obohatenia nebol zo strany žalobkyne preukázaný hmotnoprávny predpoklad jeho vzniku, t.j. nebol produkovaný žiaden relevantný dôkaz, ktorým by bola spôsobilá preukázať získanie majetkového prospechu zo strany žalovaného bez právneho dôvodu, a to na úkor žalobkyne. Rozsudok podľa žalovaného vychádza z náležite zisteného skutkového stavu veci, ktorý bol následne správne vyhodnotený, a to tak po skutkovej, ako aj právnej stránke. Sama žalobkyňa nebola spôsobilá uniesť dôkazné bremeno odôvodňujúce ňou uplatnený nárok. Podľa názoru žalovaného sa v prípade žalobkyňou uplatneného nároku jedná o zjavne nedôvodný nárok, ktorý vykazuje znaky šikanózneho uplatnenia práva nepoživajúceho právnu ochranu.

19. Ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní podané neboli.

20. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie.

21. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu žalobkyne domáhajúcej sa zaplata sumy 28.242,41 eura s príslušenstvom (titulom vrátenia jej mzdy za obdobie od októbra 2019 do apríla 2021, ktorá jej bola poukazovaná na bankový účet žalovaného) zamietol, keď dospel k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, a teda nepreukázala hodnoverne, z akých prostriedkov v rozhodnom období financovala svoje potreby a svoj podiel na nákladoch na domácnosť a spoločné dieťa, z ktorého dôvodu nebolo možné dospieť k záveru, či a v akom rozsahu si ponechal žalovaný pre seba peniaze žalobkyne pochádzajúce z jej mzdy, a teda uzavrieť, či vôbec došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu.

22. Žalobkyňa v odvolaní namietala nesprávne zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie, nevykonanie navrhnutých dôkazov, nesprávne právne posúdenie veci a nesprávny postup súdu prvej inštancie, ktorým došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

23. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku žalobkyne na zaplata sumy a nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchyliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa v konaní domáhala od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia predstavujúceho jej mzdu za obdobie od októbra 2019 do apríla 2021. Podľa zisteného skutkového stavu, strany sporu viedli dlhodobo spoločnú domácnosť a spoločne hospodárili. Žalobkyňa bola na bankový účet vedený na meno žalovaného poukazovaná od roku 2014 na jej vlastnú žiadosť jej mzda od zamestnávateľa, a to do mája 2021 (aprílová mzda). Žalobkyňa mala neobmedzené dispozičné právo k predmetnému bankovému účtu v období od 27.12.2005 do 29.4.2021. Z výpisu z predmetného bankového účtu vyplynulo, že z neho boli vykonané výbery, prevody, platby na elektrinu, plyn a telefón, a vykonávali sa naň vklady peňažných prostriedkov. Žalobkyňa predložila k výpisom vlastnú špecifikáciu o prevodoch a vkladoch žalovaného, výdavkoch na domácnosť a stravu, avšak ňou z výpisu prevzaté údaje o vkladoch a prevodoch žalovaného súd prvej inštancie vyhodnotil ako úplné a rovnako to skonštatoval aj pri špecifikácii výdavkov /nezahŕňa napr. telefóny/, keď žalobkyňa nevysvetlila, ako určila, ktoré platby išli na stravu. V konaní tiež nebolo preukázané, ktorá zo strán používala platobnú kartu, hoci aj vydanú na meno žalovaného, na hotovostné výbery a platby za nákup a čo sa nimi nakupovalo. Hoci žalobkyňa tvrdila, že s dotknutým účtom nedisponovala, uvedené tvrdenie žalovaný poprel a v konaní zostala táto skutočnosť nepreukázaná. Nesporným tiež bolo, že v domácnosti strán sporu sa vždy nachádzala hotovosť a žalovaná mala k dispozícii v hotovosti peniaze približne v objeme jej výplaty, z ktorých následne žila a ostatné výdavky boli hradené z bankového účtu. Rovnako tak nesporným bolo, že žalobkyňa sa nijakým spôsobom počas spolužitia nezaujímal o finančnú situáciu rodiny, nepoznala sumy na výdavkoch za bývanie, na živobytie. Z predloženého výpisu z účtu nevyplývalo, že by prostriedky vložené na účte žalovaný spotrebovával výlučne pre seba a nad rámec bežných výdavkov, hoci potvrdil, že účet využíval aj na ukladanie prostriedkov z podnikania v nepreukázanej výške.

25. Pokiaľ ide o námietku žalobkyne o nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie, túto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Tento odvolací dôvod je naplnený, ak rozhodnutie súdu prvej

inštancie má skutkové vady, t.j. v prípade, ak bol nesprávne vytvorený skutkový základ. Nesprávnosť skutkového základu môže byť spôsobená chybným vyhodnotením návrhov na vykonanie dôkazov, nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov alebo ak by tu bol predpoklad dotvorenia skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany či procesného útoku.

26. Z tejto odvolacej námietky žalobkyne možno vyvodiť, že žalobkyňa nesúhlasí s hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke odvolací súd konštatuje, že CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov. Záver, ktorý si sudca urobí o vykonaní dôkazov z hľadiska pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a logického myšlienkového postupu. Súd hodnotí každý jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu zisťovaným skutočnosťami), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym hodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Voľnosť hodnotenia dôkazu taktiež neznamena, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak konečné meritórne rozhodnutie by malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu teda neznamena ľubovôľu pri hodnotení dôkazov a hodnotiaci úvaha súdu musí zodpovedať zásadám formálnej logiky a musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci. Výsledky hodnotenia dôkazov sú pritom imanentnou súčasťou odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov a v tomto smere súd prvej inštancie dôsledne postupoval v zmysle § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku stručne jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie neodporuje zásadám logiky a ani zistenému skutkovému stavu.

27. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa odchýlil od záveru súdu prvej inštancie, že žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že dokazovanie je zákonom upravený postup súdu, ako aj sporových strán, na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania, a preto sa v dokazovaní obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov. Súd je subjektom, ktorý určuje, čo sa bude dokazovať, ako bude dokazovanie prebiehať, ktoré skutočnosti bude považovať za preukázané a ktoré dôkazy z navrhnutých dôkazov vykoná.

28. Žalobkyňa na preukázanie svojej pohľadávky predložila mzdové listy, z ktorých vyplynulo aká mzda jej bola mesačne poukazovaná na účet vedený na meno žalovaného a následne predložila k výpisu z predmetného bankového účtu špecifikáciu prevodov a vkladov žalovaného, výdavkoch na domácnosť a stravu. Odvolací súd sa v tomto smere stotožňuje so súdom prvej inštancie, že táto špecifikácia bola neúplná a žalobkyňa nevysvetlila, ako sumy výdavkov určila, keď k tejto špecifikácii ani na pojednávaní neuviedla dostatočné skutkové tvrdenia. Za dôkaz síce môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov (§ 187 ods. 1 CSP), avšak žalobkyňou vyhotovená tabuľka je ňou vyprodukovaný dokument, teda sa jedná o súkromnú listinu, ktorej správnosť bola žalovaným spochybnená, a preto bola žalobkyňa povinná (ak chcela byť v konaní úspešná) správnosť údajov vyplývajúcich z tejto listiny preukázať, k čomu však nedošlo. Ak žalobkyňa, navyše v konaní právne zastúpená, zanedbala svoje procesné bremená, táto skutočnosť ide výlučne na jej ťarchu. Následne až v odvolaní uviedla žalobkyňa podrobnú špecifikáciu pohybov na bankovom účte, avšak na tieto nové skutkové tvrdenia odvolací súd prihliadnuť nemohol, keďže sa jedná o novotu v odvolacom konaní, pre ktorú však neboli splnené zákonom stanovené podmienky.

29. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa, ako aj protistrany (§ 373 ods. 4 CSP) použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila pred súdom prvej inštancie je obmedzené. Novoty v odvolacom konaní sú ponímané ako reštriktívna výnimka z pravidla, že v konaní pred súdom druhej inštancie nie sú prípustné prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je prípustná len za splnenia taxatívne stanovených zákonných podmienok uvedených v § 366 CSP.

30. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie (tzv. novoty), možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

31. Odvolací súd nezistil naplnenie žiadneho z dôvodov uvedených v § 366 CSP pre použitie novôt zo strany žalobkyne v odvolacom konaní (bez ohľadu, či tieto skutkové tvrdenia by boli spôsobilé privodiť žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie). Preto odvolací súd by na nové skutkové tvrdenia uvedené žalobkyňou až v odvolaní prihliadnuť nemohol, keďže žalobkyňa nepreukázala žiadnu z taxatívne stanovených podmienok v zmysle § 366 písm. a/ až d/ CSP. Žalobkyňa v odvolaní netvrdila a ani nepreukázala, že neporušila procesnú diligenciu, t.j. netvrdila ani nepreukázala, že nové skutkové tvrdenia nemohla bez svojej viny uplatniť pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d/), pričom novoty uvedené žalobkyňou pod iný účel ich použitia (§ 366 písm. a/ až c/) s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/) podradiť nemožno.

32. Odvolací súd nesúhlasí so žalobkyňou ani v tom, že súd prvej inštancie ju nesprávne zaťažil dôkazným bremenom. V tejto súvislosti žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, kto má uniesť dôkazné bremeno, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

33. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

34. Podľa § 451 ods. 1 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

35. Podľa § 451 ods. 2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

36. Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne pri splnení týchto predpokladov, a to vznik bezdôvodného obohatenia objektívne merateľného v peňažných jednotkách na strane povinného (obohateného); k získaniu majetkového prospechu na strane obohateného došlo na základe právnych skutočností, ktoré sú výslovne uvedené v zákone (§ 451 ods. 2 a § 454 OZ); vznik majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, ktorá postihuje inú určitú osobu (oprávnený), pričom táto majetková ujma zodpovedá zmienenému bezdôvodnému obohateniu na strane obohateného; nejde o prípad bezdôvodného obohatenia, keď zákon napriek majetkovému prospechu vznik bezdôvodného obohatenia výslovne neustanovuje.

37. Predpoklady vzniku právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia preukazuje v súdnom konaní ten, kto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia. Pretože súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou nároku, ako ju prezentuje žalobca, nie je rozhodujúce, či uplatnený nárok označuje ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale rozhodujúce sú skutkové tvrdenia, ktorými svoj nárok odôvodňuje. Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik objektívne merateľného majetkového prospechu u obohateného, pričom k zväčšeniu jeho majetku došlo v rozpore s právom uznanými dôvodmi. Dôkaz o existencii bezdôvodného obohatenia na strane obohateného musí ponúknuť postihnutý, ktorý žalobou na súde žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. jeho peňažnú náhradu.

38. Vo všeobecnosti platí, že dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu tejto skutočnosti tiež tvrdí. V rámci dokazovania platí zásada, že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje. Súd pri svojom rozhodnutí vychádza z dôkaznej povinnosti strán a ich povinnosti tvrdenia, keď žalobca musí poskytnúť tvrdenia, z ktorých

je zrejmé na akom skutkovom základe uplatňuje svoje právo alebo záujem chránený zákonom. Už v žalobe má žalobca pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a dôkazy, ktorých sa dovoláva. Ide o povinnosť tvrdenia, ktorá je nevyhnutnou podmienkou procesného dokazovania. Povinnosť tvrdenia je charakteristickým znakom prejednávacej zásady a strana žiadajúca rozhodnutie musí tvrdiť právne relevantné skutočnosti dostatočne odôvodňujúce jej návrh. V opačnom prípade nie je jasný predmet prejednávania a dokazovania. Zistenie pravdivosti tvrdenia strany predpokladá dokazovanie. Strana je povinná označiť dôkazné prostriedky o pravdivosti svojho tvrdenia, teda má dôkaznú povinnosť. Ak ten, koho zaťažuje, ju nespĺní, má procesnú zodpovednosť a je povinný znášať nepriaznivé následky s tým spojené spočívajúce v tom, že jeho návrhu nebude vyhovené. Žalobcu teda zaťažuje dôkazné bremeno ohľadne všetkých tvrdení, ktorými žalobu odôvodňuje.

39. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil o mzdu žalobkyne za obdobie od októbra 2019 do apríla 2021, ktorá jej bola poukázaná na bankový účet vedený na meno žalovaného. Bola preto povinná predložiť dôkazy na preukázanie dôvodnosti a výšky svojej pohľadávky. V súdnej veci však bolo podstatné, že sama žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že v domácnosti strán sporu sa vždy nachádzala hotovosť a žalovaná mala k dispozícii peniaze v hotovosti približne v objeme jej výplaty, z ktorých následne žila a ostatné výdavky boli hrazené z bankového účtu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že peniaze sú nesporné zastupiteľnými vecami, momentom pripísania na účet sa stávajú vlastníctvom banky, ktorá účet spravuje, preto ani zostatok na účte alebo vkladovom účte nie je vecou patriacou tzv. majiteľovi účtu, ale predstavuje len nárok osoby, pre ktorú sa účet vedie na vyplatenie aktívneho zostatku. Ak teda žalobkyňa sama v konaní uvádzala, že žalobou uplatnenú výšku mzdy mala k dispozícii v hotovosti, potom ani nemohla preukázať vznik majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, ktorá ju postihla a že táto majetková ujma zodpovedá bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného (ako jeden zo základných predpokladov vzniku právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia). Zároveň je potrebné uviesť, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa mala dispozičné právo k bankovému účtu a naopak nebolo preukázané, že výbery z účtu vykonával len žalovaný. Pokiaľ ide o mzdu za apríl 2021, ktorá bola žalobkyňi poukázaná na bankový účet vedený na meno žalovaného v máji 2021 (t.j. v čase, keď už k predmetnému bankovému účtu nemala dispozičné právo), tu je podstatné nesporné skutkové tvrdenie žalovaného, že jej sumu tejto mzdy odovzdal do rúk (zápisnica z pojednávania z 18.1.2023, č.l. 152), čo žalovaná žiadnym spôsobom nepoprela. Ak žalobkyňa túto sumu následne žalovanému vrátila, táto skutočnosť by už zakladala iný právny vzťah medzi stranami sporu, ku ktorému však absentovali skutkové tvrdenia zo strany žalobkyne. Až následne v odvolaní žalobkyňa uviedla, že mzda za mesiac apríl 2021, ktorá jej bola vyplatená na účet žalobcu dňa 11.5.2021, zostala na účte žalovaného a žalovaný jej z týchto prostriedkov nič neposkytol. Opätovne sa v prípade tohto skutkového tvrdenia žalobkyne jedná o neprípustnú novotu v odvolacom konaní, na ktorú odvolací súd prihliadnuť nemohol. Ani v tejto časti žaloby (vrátenie mzdy za mesiac apríl 2021) teda nemožno konštatovať vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného.

40. Dôvodnou nebola ani námietka žalobkyne o nevykonaní navrhnutého dôkazu potrebného na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to výsluch svedkyne G. I., ktorým sa malo preukázať, že žalobkyňa ostala po opustení spoločnej domácnosti bez prostriedkov. Vykonaním tohto dôkazného prostriedku, by totiž nebolo možné zistiť skutočnosti právne relevantné pre posúdenie vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, tak ako správne uviedol súd prvej inštancie.

41. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že žalobkyňa si v danej veci nespĺnila dôkaznú povinnosť k preukázaniu dôvodnosti žalovanej sumy, a preto súd prvej inštancie postupoval správne, ak žalobu pre neunesenia dôkazného bremena žalobkyňou zamietol.

42. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil i námietku žalobkyne, podľa ktorej je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatočné odôvodnenie. Podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vo svojom rozsudku jasne uviedol, aký skutkový stav zistil a prečo považoval žalobu za nedôvodnú. Súd prvej inštancie tiež odkázal na relevantné zákonné ustanovenia § 451 ods. 1, 2 OZ a v rozsudku ich primerane aplikoval na konkrétnu vec. Súdne rozhodnutie, ktoré stručne a jasne objasní podstatu sporu a závery súdu (v rozsahu vyžadovanom § 220 ods. 2 CSP), nemožno považovať za arbitrárne. Odôvodnenie napadnutého rozsudku ako celok potom vyhovuje náležitostiam § 220 ods. 2 CSP, keďže z neho možno zistiť tak skutkové, ako aj právne závery súdu prvej inštancie, ktoré ho viedli k vyhovaniu žalobe. Okolnosť, že jednotlivé právne závery súdu prvej inštancie nepovažuje žalobkyňa za správne, neznamená ešte jeho nepreskúmateľnosť.

43. Pokiaľ ide o námietku o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie znemožňujúcim žalobkyňu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to neuvedením predbežného právneho posúdenia veci v zmysle § 181 ods. 2 CSP, túto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

44. Tento odvolací dôvod je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, ak strane bol postupom súdu znemožnený prístup k súdu zriadenému zákonom, ak bolo porušené právo strany na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia a podobne. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP však pôjde len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Uvedené však v prejednávanej veci konštatovať nemožno.

45. Z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je jeho cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv (7Cdo/111/2020, 1Obdo/92/2018, 2Obdo/56/2020, 7Cdo/45/2020).

46. V prejednávanej veci súd prvej inštancie síce opomenul aplikovať § 181 ods. 2 CSP, teda neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná, avšak toto opomenutie žiadnym spôsobom nediskvalifikovalo žalobkyňu v práve zúčastniť sa na pojednávaní, robiť prednesy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, navrhovať dôkazy, či v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a podobne. Skutočnosť, že súd prvej inštancie nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, nezbavilo žalobkyňu povinnosti predložiť všetky potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti ňou uplatneného nároku a nemalo žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia žalobkyne ako strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. K tomu je potrebné dodať, že aj v prípade, ak súd postupuje podľa § 181 ods. 2 CSP a označí určité skutkové tvrdenia ako sporné a tiež oznámi predbežné právne posúdenie veci, to ešte neznamená, že vo vzťahu k tomuto skutkovému tvrdeniu vyslovuje svoj konečný názor, a súčasne to neznamená striktnú viazanosť ním formulovaného predbežného právneho posúdenia veci, čo teda nevyhnutne podporuje záver, že ani dodržanie tohto postupu nezbavuje strany sporu povinnosti byť v spore aktívny a predkladať v ňom také dôkazy, ktoré podporujú a dokazujú nimi tvrdené skutočnosti. Opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 CSP sa konvaliduje vydaním rozhodnutia vo veci samej, v ktorom súd svoje názory oznámil, a tým zhojil tento procesný nedostatok a prípadné odňatie práva na spravodlivý súdny proces stranám sporu. Ak teda aj súd prvej inštancie v prejednávanej veci neuviedol predbežné právne posúdenie veci a v určitej fáze konania bol jeho právny názor pre žalobkyňu prekvapivý, žalobkyňa mala k dispozícii odvolanie, ktoré aj využila, a teda už ďalej nemôže argumentovať, že išlo o neodstrániteľný, resp. nenapraviteľný nedostatok zasahujúci do jej práva na spravodlivý proces (takýto právny názor považoval Ústavný súd SR za ústavne konformný napr. v rozhodnutiach IV. ÚS 16/2012, I. ÚS 643/2022, I. ÚS 646/2022, II. ÚS 366/2018).

47. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, po vyporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou žalobkyne, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny, vrátane vecne správneho závislého výroku o nároku na náhradu trov konania, odvolacími dôvodmi žiadnej zo strán osobitne nenapadnutým, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

48. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offa podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania proti neúspešnej žalobkyňu. O výške náhrady

trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).